

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobců: a) M. G., b) nezl. S. G., c) nezl. H. G.**, žalobci ad b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní ad a), všichni zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, Brno, Příkop 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2006, č. j. 56 Az 208/2006 - 19,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2006, č. j. OAM - 650/VL - 07 - ZA05 - 2006, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) zamítnuta jejich žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádějí stěžovatelé bez bližší konkretizace porušení řady procesních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to § 3 a § 50 odst. 2 a 3, jakož i § 68 odst. 3 tohoto předpisu. Dále stěžovatelé soudu vytýkají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Mají za to, že splňují zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, popř. alespoň pro vztažení překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu. Soud dostatečně nezohlednil okolnosti, za nichž byli stěžovatelé nuceni opustit svou vlast. Manžel je nemocen TBC, přičemž drahé léčení si v Arménii nemohou dovolit. Stěžovatelé v tomto spatřují diskriminaci a pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině nemajetných. Pokud by v jejich případě nebyly dány důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, měly se správní orgán a následně i krajský soud zabývat především možností udělení azylu z humanitárních důvodů, což neučinily. Závěr soudu, že zjevně nedůvodná žádost vylučuje udělení humanitárního azylu, je dle stěžovatelů nesprávný. Není zřejmé, jak by osoba splňující jinak podmínky dle § 14 zákona o azylu mohla

vůbec být dle tohoto ustanovení posuzována, když nespĺňuje podmínku dle § 12 zákona o azylu. Tento způsob výkladu by vylučoval přístup k institutu humanitárního azylu pro osoby, které jinak jeho podmínky splňují. Současně stěžovatelé požádali o přiznání odkladného účinku.

Krajský soud v Brně po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost podali účastníci řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé v ní uplatňují přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna citovaná rozhodnutí lze nalézt na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatelé v první řadě namítají porušení řady vyjmenovaných zákonných ustanovení procesního charakteru. K těmto námitkám je však třeba uvést, že jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení důvodů kasační stížnosti v tomto bodě žaloby s vazbou na skutkový stav a konkrétní části

spisového materiálu a specifikování nezákonnosti, které se měly orgány konkrétně dopustit. Taková neurčitá tvrzení nelze věcně projednat. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek sp. zn. 2 Azs 92/2005, který dostatečně osvětlil problematiku nekonkrétních žalobních tvrzení.

Za těchto okolností se kasační námitky redukuje na zpochybnění posouzení právní otázky soudem, které z kasační stížnosti v dostatečně konkrétní míře vyplývá, když stěžovatelé mají za to, že splňují zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. K tomu lze uvést následující: obdobnou situací, jako je tomu v posuzovaném případě, se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona (č. j. 5 Azs 27/2003 - 48). Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (č. j. 6 Azs 12/2003 - 49). Ekonomické a existenční problémy ve spojení se zdravotními problémy manžela takovýmito důvody zjevně nejsou (obdobně viz. např. sp. zn. 4 Azs 302/2004).

V podané kasační stížnosti stěžovatelé dále argumentují tím, že správní orgán a následně i krajský soud se nezabývaly možností udělení azylu z humanitárních důvodů. V této souvislosti stěžovatelé považují za nesprávné posouzení právní otázky názor, že zjevně nedůvodná žádost vylučuje udělení humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud v řadě předchozích rozhodnutí dospěl k jednotnému a ustálenému závěru, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona o azylu není vůbec zkoumána možnost udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Obdobnými či totožnými námitkami se tedy Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí, pro příklad lze uvést rozsudek č. j. 3 Azs 414/2004 - 45, nebo rozsudek ze dne č. j. 3 Azs 208/2005 - 50. Správní orgán totiž v rozhodnutí vycházel z ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel ani neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Uvedená kvalifikace ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, tj. podmínkami udělení azylu z humanitárních důvodů. Neprováděl-li tedy správní orgán dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť vycházel z toho, že stěžovatel vůbec netvrdí své pronásledování, pak je i jakýkoliv výrok ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu výrokem nadbytečným. Podle tohoto ustanovení lze totiž v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, avšak jenom za situace, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Jak již bylo výše uvedeno, v posuzované věci bylo provedeno tzv. zkrácené řízení, a to z důvodu zjevně nedůvodné žádosti, aniž by v tomto řízení důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu byly zjišťovány. Jestliže důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly zjišťovány (nemohly být tudíž ani zjištěny), nepřichází v úvahu udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Totéž platí o vztahení překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, kterého se stěžovatelé okrajově rovněž dovolávají (viz. rozsudek sp. zn. 3 Azs 160/2004).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

